

MENSEN ZIJN LUI

BOVENBOUW

Thijs Goverde

Mensen zijn lui

Het was de eerste koude dag van de herfst.

Spinnendraden hingen glinsterend tussen de bomen en iedereen die ademde, blies rook uit als een draak. Alles in de wei was nat en koud. Behalve Bles.

Bles was zo warm dat ze dampte, want ze had net anderhalf uur gelopen.

“Lekker,” zei Fik de hond. “Mag ik erbij komen staan?”

Hij moest het drie keer vragen, want Bles was een beetje doof.

“Je doet maar,” zei Bles toen ze hem eindelijk verstond. De hond sprong de wei in, en even flitste er een schicht van angst door het paardenhoofd. Een gevoel van duizenden jaren geleden, toen de wolven nog joegen op de voorouders van de paarden. Op de steppen van Rusland. Bles wist daar niets van, van Rusland en jagen, en Fik ook niet, maar het gevoel was er nog. Heel eventjes.

Fik ging tussen Bles' poten liggen en koesterde zich.

“Ik heb mijn wintervacht nog niet,” klaagde hij. “En ik mag ook niet in het huis, bij het vuur.”

“Hmf,” deed Bles.

“Was ik maar een mens,” mompelde Fik. “Dan kon ik een vuur maken. Mensen kunnen alles.”

“Wat zeg je?”

“Alles,” schreeuwde Fik. “Dat mensen alles kunnen!”

Bles snoof laatdunkend.

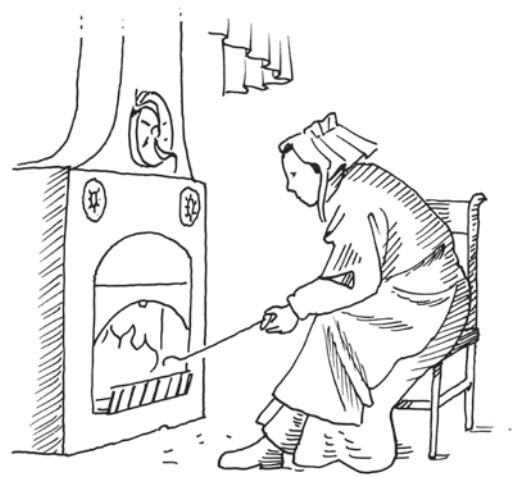
“Mensen kunnen niks,” bromde ze. “Ze kunnen geeneens een wintervacht krijgen. Wij wel.”

“Maar ik heb 'm nog niet,” jammerde Fik.

“Ren dan een paar keer de wei rond,” zei Bles. “Dan heb je 't zó weer warm.” “Jottum! Goed idee!”

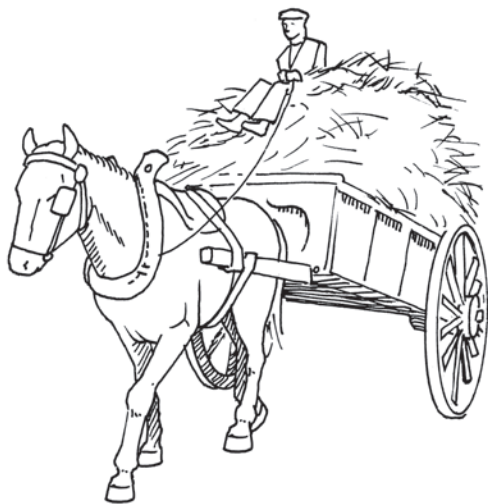
Even was het stil. Je hoorde alleen het geluid van rennende hondenpoten en een hele hoop gehijg.

“Lekker,” zei Fik toen hij terugkwam.
Hij nestelde zich weer tussen Bles’ poten.
Het was zachtjes gaan regenen, en
hij gebruikte haar als afdakje.
“Rondjes rennen om warm te worden,” zei
Bles bitter. “Dat doen mensen dus ook niet.”
Haar toon beviel Fik niet. “Mensen zijn
fantástisch,” zei hij streng.
“Ach, hou toch je muil, stomme hond.
Mensen zijn verschrikkelijk. Verschrikkelijk
lui. Hebben ze het koud?”

Dan rennen ze geen rondjes, hoor! Nee, ze **STOKEN EEN VUUR** en ze
gaan er doodstil voor zitten. En op dat vuur koken ze ook nog hun eten.

Zodat hun maag niet zo hard hoeft te
werken... Nou vraag ik je! Ze zijn zelfs
te lui om hun eten te verteren!

En als er op het land gewerkt moet
worden, wie trekt er dan de ploeg? Ik! En als
het lijnzaad rijp is, wie trekt er dan de **KAR**
naar de molen?

Alweer ik!”

“De **molen**,” zuchtte Fik dromerig. “Jaaaah,
de molen! Wat een knappe uitvinding is

dat hè? De mensen zijn wel slim,

Bles, dat moet je toegeven. Ze kunnen álles.

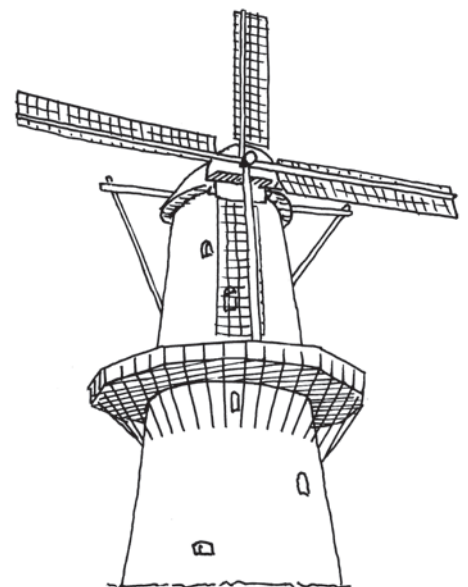
Met een molen. Graan malen, hout zagen, papier
maken – ze kunnen zelfs meren droog maken,
met hun molens! Nou, en als ze dan het zware
werk laten doen door de wind, of door het water
van de beek – wat dan nog? Dat is toch juist slim?”

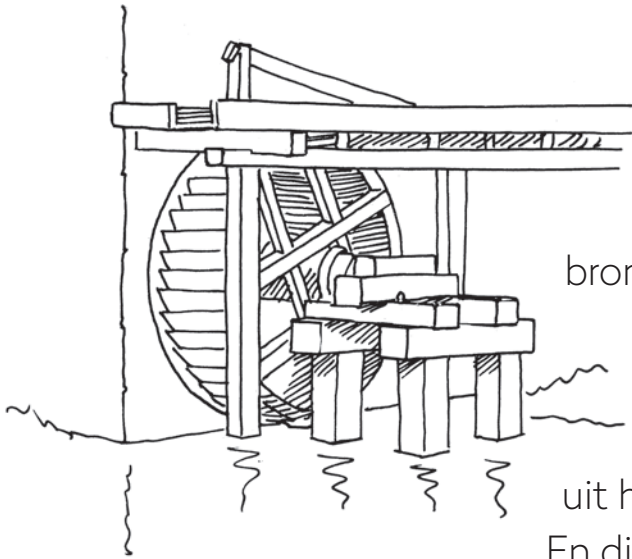
“Ik verstond je niet,” zei Bles.

‘Slim!’ brulde Fik. ‘Dat het slim is! Om de wind het
werk te laten doen!

Of het water!’

“Water?” vroeg Bles geërgerd. “Wat nou, water?”

“De **WATERMOLEN!**” gilde Fik.

“Bij de beek! Bij de bee-heck!

Waar ze papier maken!”

“Ik weet wel wat een watermolen is,”

bromde Bles. “Maar ik hād het niet over de

watermolen bij de beek. En ook niet over de

WINDMOLEN op de heuvel. Ik had het

over de rosmolen. Waar ze olie

uit het lijnzaad malen.

En die wordt niet door de wind of

de beek bewogen, maar door een ros. En een ros is een paard. En je mag drie keer raden wie het paard is.” “Ben jij dat?” vroeg Fik vol bewondering. “Mag jij in een echte molen lopen?”

Bles gaf geen antwoord. Vol walging draaide ze haar hoofd weg. Wat haar betreft was het gesprek afgelopen.

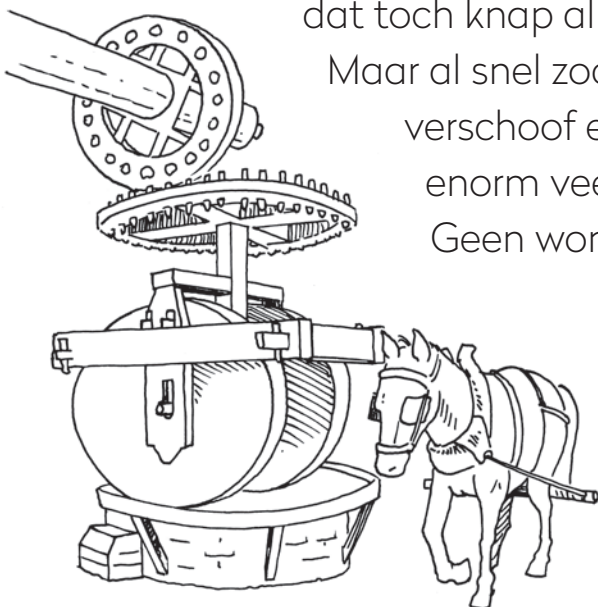
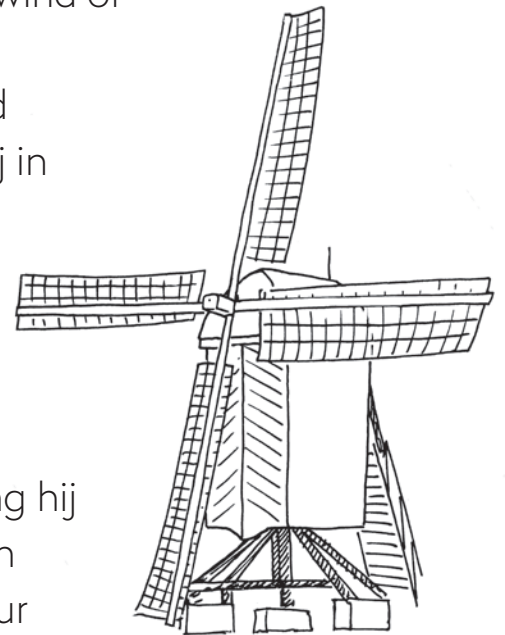
Maar Fik draafde achter haar aan, toen ze die middag weer moest. Van de boer mocht het, zolang hij niet in de kollergang kwam. Het was lekker warm in de **ROSMOLEN**, want daar brandt altijd een vuur om de olie warm en vloeibaar te maken. Ademloos keek Fik naar de grote tandwielen en de immense

assen die door Bles in beweging werden gebracht. Wat was

dat toch knap allemaal! Wat waren de mensen toch slim!

Maar al snel zocht hij een veilig heenkomen, want de boer verschoof een hendel en ineens begon de machinerie enorm veel lawaai te maken.

Geen wonder dat Bles zo doof is, dacht Fik.

Drie weken later bracht hij het paard weer een bezoekje.

Hij vertelde over de fabriek die de boeren hadden gebouwd. Een fabriek om kaas te maken.

“..en al het werk wordt door één machine gedaan! Een stoommachine, waar steenkool in moet. Goed, he?”

“Hmf,” deed Bles. “Weet je wát goed zou zijn? Als de rosmolen op steenkool ging, zodat ik niet meer elke dag al die rondjes moest lopen.”

“Ach, jij met je gezeur,” zei Fik. “Ik ben dol op al die machines. Ze worden steeds knapper. Ik ben toch zo benieuwd wat er ná die stoommachine komt!”

Nog geen drie weken later rende Fik juichend naar Bles: “Een nieuwe machine! De Boer heeft een nieuwe machine gekocht! Ik zag een groot wiel en stampers en...”

Op dat moment riep de Boerin: “Fik! Hier komen!”

Blij blaffend holde Fik naar de schuur. Hij mocht het zien, het nieuwe wonder! Hoera!

Het bleek een **KARNTON** te zijn, waar je boter mee kunt maken.

Er zaten twee stampers in de ton, en die zaten heel knap vastgemaakt aan een groot, breed wiel. Als het wiel ging draaien, werd de boter vanzelf gekarnd! Nou jaaaa! Knap hoor.

Nieuwsgierig snuffelde Fik aan het wiel. Wat zou deze machine in beweging brengen? Wind? Water? Steenkolen? Nee, vast iets nieuws, iets moderns... Benzine?

“Ja Fik,” lachte de Boerin. “Da’s een mooi ding, he? Is nog van mijn opa geweest. Ik had ‘m al veel eerder moeten installeren... Nu kun jij eindelijk ook eens wat nuttigs doen, hier in huis!” En hup, ze tilde hem op en zette hem in het wiel. “En nou lopen, beest!” En Fik liep. Hij liep maar door en door, net zo lang tot hij dacht: “Bles had gelijk. Mensen zijn verschrikkelijk lui... behalve in het verzinnen van nieuwe manieren om alles en iedereen voor hen te laten werken!”

“En nou lopen,

beest!” En Fik liep. Hij liep maar door en door, net zo

lang tot hij dacht: “Bles had gelijk. Mensen

zijn verschrikkelijk lui... behalve in

het verzinnen van nieuwe manieren

om alles en iedereen voor hen te

laten werken!”

einde

